

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота з корейської філології на тему:
СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ НА
ПРИКЛАДАХ ПРОМОВ ПОЛІТИКІВ З 2018 ПО 2022

Студентки групи Пкор22-19
факультету сходознавства

денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова і література та

переклад, друга східна мова

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

літератури (переклад включно),

перша – корейська

Дегтяр Владислави Анатоліївни

Науковий керівник:

Тогобицька А.І

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП	2
Розділ 1. ТЕОРИТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ	4
1.1. Політичний дискурс.....	4
1.2 Суспільно-політична лексика та її особливості.....	15
Висновки до Розділу 1	18
Розділ 2. СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА КОРЕЇ	19
2.1. Лексико-семантичні та тематичні групи суспільно-політичної лексики.....	19
2.2. Аналіз суспільно-політичної лексики в корейській мові за прикладом промов Мун Дже Іна з 2018 по 2022 роки	21
Висновки до Розділу 2	30
ВИСНОВКИ	31
АНОТАЦІЯ	32
СПИСКИ ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	33
ВСТУП	

У зв'язку зі зростанням ролі досліджень, що вивчають проблеми політичної комунікації, все більше з'являється інтерес до вивчення суспільно-політичної лексики. Дослідженням поняття “суспільно-політична лексика” займалися такі мовознавці, як А. Бурячок, А. Бєлая, Н. Гарбовський, В. Акімова, Л. Жданова, Т. Крючкова, С. Капралова, І. Протченко і т.д.

Не зважаючи на те, що існує велика кількість праць і області дослідження суспільно-політичної лексики, деяким питанням не було приділено достатньо уваги. Наприклад, питання суспільно-політичної лексики в корейській мові немає широкого висвітлення у науковому та інформаційному просторі. На жаль, Республіка Корея неохоче надає інформацію іншим країнам, тому саме це привертає увагу для більш детального дослідження.

Актуальність теми дослідження полягає в необхідності детального вивчення суспільно-політичної лексики в рамках політичного дискурсу в корейській мові.

Основна **мета** роботи є виокремлення лексико-семантичних та тематичних груп суспільно-політичної лексики корейської мови.

Визначена мета передбачає виконання таких **завдань**:

- визначення понять «політичний дискурс та суспільно-політична лексика»
- дати характеристику політичному дискурсу та суспільно-політичній лексиці
- розглянути лексико-семантичні і тематичні групи суспільно-політичної лексики в корейській мові

Об'єктом дослідження становлять промови політиків, а саме президента Республіки Корея Мун Дже Іна.

Предметом дослідження є лексико-семантичні та тематичні групи суспільнополітичної лексики в промовах президента Республіки Корея Мун Дже Іна.

Матеріалом дослідження слугували промови президента Республіки Корея Мун Дже Іна

Методами дослідження курсової роботи були компонентний аналіз та описовий метод.

Теоретична цінність роботи полягає у систематизації лексико-семантичних та тематичних груп суспільно-політичної лексики.

Практичне значення роботи полягає у тому, що вона може бути використана для курсів лексикології, лінгвокраїнознавства, перекладу як на факультетах мовної спеціалізації. Матеріали роботи можуть бути використані для написання курсових, бакалаврських і магістерських робіт та на практичних заняттях з корейської мови для студентів філологічних факультетів та факультетів перекладу.

Дослідження складається зі вступу, двох розділів, висновку, анотації іноземною мовою та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ І ПОНЯТТЯ «СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА»

1.1 Політичний дискурс

Зв'язок між мовою і політикою полягає в тому, що, перш за все, жоден політичний режим не може існувати без комунікації. Мова потрібна політичним діячам для того, щоб інформувати, проводити законодавчі акти, віддавати накази, переконувати людей і так далі.

Політична специфіка полягає в тому, що на відмінну від ряду інших сфер людської діяльності, полягає в її переважно в дискурсивному характері - більшість політичних дій є мовними діями. Учені вважають, що політична діяльність зводиться до мовної діяльності, а в сучасній політології спостерігається тенденція розглядувати мову не лише як засіб віддзеркалення політичної реальності, а й як компонент політичної сфери.

Оскільки політична реальність створюється людськими діями, що формують політичні дискурси, необхідно зазначити, що кожне політичне поняття, яке використовується в тій чи іншій ситуації, має свій політичний сенс і прив'язане до конкретної ситуації.

На думку Е. Шейгала, політики постійно намагаються використовувати політичні терміни для того, щоб зайняти більш вигідне положення, оскільки ці терміни не мають чіткого і фіксованого значення. Шейгал писав, що «Політика – це майстерний спосіб маніпулювання людьми і найбільш діючим та оперативним її інструментами є засоби масової інформації» (Шейгал 2004, с. 22). Також він пропонує розглядати мову політики в якості одного з професійних підмов.

В праці А. Баранова й Е. Казакевича виражена думка, що політична мова представляє собою особливу знакову система, що призначена для політичної комунікації. Також науковці зазначають, що вона слугує для вироблення суспільнополітичних вирішень. Інша точка зору висловлена в роботі Д. Грайбера, який стверджував те, що «Політичну мову робить не наявність якогось конкретного

специфічного вокабуляра або граматичних форм, а зміст інформації, що передається та обставин, в яких й відбувається розповсюдження інформації» (Грайбер 2004, с. 77).

Також вважається, що політичній мові характерний специфічний зміст, а не її форма.

Шейгал наголошує, що заперечувати існування «політичної мови» немає сенсу і її, все ж таки, потрібно розглядати як один з професійних підмов – варіантів загальнонаціональної мови.

Особливістю політичної мови як професійної підмови є те, що вона доступна для розуміння практично для всіх членів суспільства як наслідок деспеціалізації політичних термінів. Оскільки «політичну мову» може зрозуміти майже кожен, то деякі дослідники заперечують її існування як професійної підмови через масову деспеціалізацію, тому ця мова позбавлена властивості корпоративності.

Розділяють три етапи процесу деспеціалізації термінів:

- 1) Розширене вживання
- 2) Використання терміну в неспеціальних текстах
- 3) Нове нетермінологічне значення (Шейгал 2004, с. 31)

Однак особливістю даної деспеціалізації є те, що на відмінну від інших професійних сфер, це масштабний і майже універсальний характер першого етапу детермінезації спеціального словника. Це також є причиною того, чому політична мова має певну смислову невизначеність.

Політичний дискурс відносять до числа термінів, яке використовують як щось загальнозрозуміле.

Це обумовлено рядом прагматичних та семантичних факторів:

1. Абстрактність та широта значення

На жаль, політики часто зневажають на уточнюючі визначення, які потребують слова з абстрактним значенням. Слова широкої семантики типу процес, явище, місія і так далі, внаслідок своєї референціальної невизначеності, допускають широкий «розкид» в інтерпретації.

2. Складність значення

Багато одиниць політичної мови позначають комплекс ідей, зовсім віддалених від досвіду мовця. Проблема розуміння таких слів виникає через позамовну діяльність, а саме такі як імпічмент, інсайд, дефолт та інші.

3. Розмитість семантичних меж у слів градуальної семантики

Тобто відсутність чітких відмінностей в позначенні політичних орієнтацій.

4. Відносність позначення

Залежить від вибору номінації від політичної позиції мовця:

одна і та ж думка одного мовця може бути ліберальною, а з позиції другого мовця – реакційною.

У слід за В. Епштейном визначаємо політичний дискурс як сукупність усіх мовних актів, які використовуються в політичних дискусіях, а також правил публічної поведінки, які оформилися згідно з існуючими традиціями та отримали перевірку досвідом. (Епштейн 2008, с. 15)

Слід зазначити, що в політичному дискурсі не існує поняття «позиція однієї людини», оскільки політичні цінності завжди мають груповий характер. М. Едельман казав, що в політичному дискурсі головна не тільки точність, скільки суспільність оцінки з позиції групи людей. Це підтверджує положення про груповий характер політичних оцінок, а також підкреслює особливу значимість афективно-оціночної складової, яка нерідко переважає власну інформаційну сторону політичної комунікації, яка також виступає як фактор її смислової невизначеності.

Через те, що політичні терміни не мають чіткого та зафіксованого значення, політики часто намагаються знайти вигідні позиції та наділяють їх потрібним для себе конотаціями. При цьому вони не тільки приписують певні визначення абстрактним поняттям, вони відносяться до самих понять так, якби ті мали матеріальне існування. На думку Д. Гріна, «Явлення реіфікації (reification/수정) - це приписання абстракціям властивості матеріальних об'єктів і це виконує в політиці специфічну функцію, як те,

що люди звикають приймати абстрактні поняття такі як консерватизм, радикалізм, якщо насправді існуюче і тим підлягаючим урядовим визначенням».

В цьому випадку потрібно зрозуміти значимість питання про те, хто контролює тлумачення політичних термінів. Політики часто змагаються за те, щоб реіфікація надходила з їх позиції, щоб мати змогу формулювати загальноприйняті значення цих термінів так, щоб впливати на формування категорій політичної свідомості.

Переконання в політичному дискурсі поєднується переважно з впливом на підсвідомість та емоції, а не на розум або логічне мислення. Особливо це більш характерно для спілкування політиків з населенням, де сугестивний момент переважає над раціональним, а успіх цієї комунікації полягає в тому, щоб насамперед, завоювати довіру, визнання та симпатію.

«Політична мова знаходиться начебто між двома смугами – функціонально обумовленою спеціальною мовою і жаргоном певної групи з властивою їй ідеологією», говорить Р. Водак (1997, с. 11). Саме тому політична мова повинна виконувати протилежні для себе функції. Наприклад, одночасно бути і доступна для розуміння людям і орієнтуватись лише на одну конкретну групу.

Корпоративна функція, притаманна любій спеціальній підмові та жаргону, реалізується в багатьох факторах завдяки тому, що спеціальна мова зазвичай не зрозуміла для не освічених людей, через те, що вона призначена для «внутрішнього використання», для об'єднання «своїх» і відокремити зайвих персон. Проте оскільки специфіку функціонування мови політики утворює більшість аудиторії, а з політичною термінологією кожен стикається майже щодня, тому не дивно, що відбувається деспеціалізація політичних термінів. Таким чином, невизначеність виступає в якості специфічного для політичної мови прояву езотеричності. Політики навчені відходити від прямої відповіді на різні запитання, вміють говорити багато та гарно, але нічого не сказати по суті. Специфіка езотеричності полягає в самій характері спілкування. Отже, можна сказати, що езотеричність політичного дискурсу в тому, що йому властива прагматична характеристика, а не семантична.

Особливістю політичного дискурсу на даному етапі є його опосередкованість засобами масової інформації. ЗМІ є найважливішою частиною політичної комунікації. Завдяки ЗМІ громадяни мають можливість спостерігати за політичними подіями, але нерідко інтерпретація глядачами деяких подій нерідко набуває іншого значення, а ніж те, що дійсно відбувається.

В прагматичній структурі політичної комунікації представники ЗМІ виконують важливу роль, а саме медіатора – посередник між народом та політиками. Медіатора також можна назвати «співавтором» політика, оскільки медіатор додає власний внесок в комунікацію.

В залежності від ступеня «співавторства» можна підкреслити та виділити 6 функціональних варіантів ролі журналіста-медіатора, а саме:

1. **Ретранслятор** – той, хто озвучує напряду те, що говорить політик.
2. **Розповідач** – людина, яка надає «переказ» слів політика, а не цитатно.
3. **Конферансьє** – той, хто представляє політика та його теми, під якими політичний діяч збирається виступати.
4. **Інтерв'юер** – людина, яка надає слово політичному діячеві та контролює хід комунікації, висловлює свою точку зору
5. **Псевдокоментатор** – заангажований журналіст, який начебто говорить від себе, але насправді озвучує не свою точку зору, а конкретного політичного діяча.
6. **Коментатор** – це людина, яка найближче знаходиться до ролі самостійного агента політичного дискурсу, оскільки не висловлює чийсь думку, а саме свою точку зору та думки, а також цитує та переказує висловлювання політиків, якщо вважає це потрібним. (Шейгал 2004, с. 80)

Фактор ЗМІ також впливає на такі характеристики політичного дискурсу, як дистанційованість і театральність.

Якщо говорити про дистанційованість, то владний статус потребує дотримання заданої дистанції в спілкуванні. Ефективність проведення політики завжди

здійснюється через символічну «прірву». Політика завжди передбачала розділ правителя та народу, а саме психологічна дистанція між ними завжди була значима в любих громадських системах.

Дистанція меж народом і політичними діячами проявляється в таких аспектах:

1. **Фізична або просторова дистанція** – відокремлення, в деякому значенні «бар'єром», а саме спеціальним приміщенням або особливим розміщенням.
2. **Комунікаційна/ контактна дистанція** – недоступність для політичних діячів високого рангу на пряму вступати в мовний контакт, розмовляти з народом тільки через ретранслятора
3. **Символічна дистанція** – право на володіння особливими предметами, які символізують владу. Наприклад, такі як корона, скіпетр, герб, президентська печатка, резиденція і так далі.
4. **Психологічна дистанція** – ореол таємничості, священний трепет при спілкуванні з можновладцями та усвідомлення особливої мудрості і проникливості «вождя»
5. **Інформаційна дистанція** – монополія на інформацію та обмеження доступу до інформації для тих, хто є нижче рангом, а також семіотична рол секретності (Шейгал 2004, с. 81)

В сучасній політичному дискурсі, дистанція між лідером і масами руйнується завдяки роботі та втручання ЗМІ. Коли кожен крок президента публічно відслідковують і всі можуть побачити, чим він зайнятий, з ким зустрічається, як реагує на ті чи інші ситуації, то, по суті, президент стає «одним з нас», але в цьому випадку його символічна влада послаблюється. Але, як нам вже відомо, політична влада, яка занадто піклується про близькість до народу, або побоюються, або за часту не довіряють. Якщо зменшується «прірва» між правителем і народом, то руйнуються і владні відносини між ними.

Засоби масової інформації не тільки можуть зменшувати, так звану «прірву» між народом та правителем, але й навпаки, сприяти на її поглиблення, а саме через

підтримку авторитету «вождя». Наприклад, уявити собі публічну профанацію авторитарного слова в тоталітарних режимах. Саме так політична дистанція обумовлює авторитарність політичного слова або тексту, що припускає авторитет його автора. Чим більше дистанція, тим вище авторитарність дискурсу.

М. Бахтин визнає, що авторитарність іноді має свої мінуси. Він стверджує, що зв'язаність слова з авторитетом, все одно визнаний нами чи ні – утворює специфічну виділенність. Воно потребує дистанції в відношенні до себе, а також ця дистанція може бути як позитивною, так і негативною, як і наше ставлення може бути і пієтетним, і ворожим.

В авторитарному дискурсі «вождь» є абсолютним володарем мови та хазяїном слів, адже саме він визначає їх значення. Через те, що слово, так і вся система комунікації, знаходиться під владою вищого авторитету, слова та знаки не можуть мати інших значень окрім тих, які офіційно їм приписуються. Зняття невизначеності політичних термінів через узурпацію їх значень, надає тоталітарному дискурсу відсталості, завершеності, а також нерухомості і виконує функцію захисного механізму по відношенню до своєї системи влади.

В мовній поведінці авторитарної особистості складається, а русло відносин панування та підпорядкування, для якого характерні конформізм, установка на наслідуванність, імітацію, сліпе переслідування авторитету.

Авторитарна комунікація більше являється монологічною. Для неї не існує релевантних критеріїв істинності, інформативності, доречності і ясності – всі ці критерії перекриваються єдиними «схвалено» або «не схвалено».

Авторитарність дискурсу має в якості своєї когнітивної опори фідеїстичне відношення до авторитетного слова. М. Бахтин пише, що це можна охарактеризувати як «побожне прийняття авторитетного слова».

А також діалогічність демократичного дискурсу укладена в його принциповій полемічності. Полемічність реалізується в прагматичних принципах як суперництва,

так і співпраці. Прагматичний принцип суперництва має не меншу роль для політичного дискурсу, ніж принцип співробітництва.

Діалогічність дискурсу проявляється саме в тому, що в ньому мають співвідношення жанрів і текстів. Це протиставлення є важливим для аналізу структури жанрового простору політичного дискурсу.

Л. Семененко розробила лінгвістичні теорії монологу, політичний дискурс, як побутовий, так і науковий, на відміну від релігійного та філософського дискурсу, не є монологічним за визначенням і набуває характер монологу лише в результаті дій, які здійснюються ініціативними комунікантами. «Сценарій» монологічного спілкування пишеться виключно суб'єктом монологічного впливу, а саме їм створюється вихідний текст і визначається допустимий спосіб реагування на даний тест, який адресований об'єкту. Однак об'єкт монологічного впливу може лише говорити тільки те, що від нього хоче почути суб'єкт.

Монологічний тоталітарний дискурс базується на прагматичних принципах лояльності та авторитета. Для монологічного спілкування характерне узаконене недотримання діалогічних максим співпраці та суперництва. Наприклад, якщо в тоталітарному політичному дискурсі діалогічність має виключно зовнішній характер, то в політичному діалозі в демократичних країнах наближується до звичайного діалогу, який орієнтований на особистість.

А також є театральність політичного дискурсу, яка пов'язана з тим, що одна зі сторін комунікації є «клієнтом», а народ виконує в ній переважно роль не прямого адресата, а наблюдаючого адресата, який приймає політичні події як який спектакль. В типології Г. Почепцова поняття такого адресата-спостерігача близько до поняття непрямого адресата, але все таки є одна значна відмінність: непрямому адресату повідомлення не призначається, в той час як наявність адресата-спостерігача не просто усвідомлюється суб'єктом і прямим адресатом, але ще впливає на його комунікативну інтенцію, мовну поведінку та вибір стратегії. Політики, спілкуючись

між собою та журналістами, пам'ятають про «зорову аудиторію», намагаються справити на таку аудиторію враження та завоювати їх довіру.

Соціологи підкреслюють, що маси беруть участь в політиці в першу та основну чергу споглядально, як раз таки виконуючи роль спостерігача, який отримує інформацію про цю комунікацію через засоби масової інформації. У виданні «Захаров 1998» пишеться, що люди вільно і самостійно обирають ступінь і форму своєї участі в громадському житті. Вони можуть легко переключати телепрограми та обирати те, що їх більш цікавить, спостерігати то вікторини, то комерційні серіали, то парламентські дебати. Тому громадяни не повинні відноситися до політики надто серйозно, якщо вони самі того не бажають. Зазвичай, політика для людей не більш ніж різновид соціальної гри, як наприклад лото або футбольний матч. Вони можуть це сприймати як одну з розваг, яка є доступною масовому споживачеві.

Про театральність політичного дискурсу також говорять в тому сенсі, в якому відома метафора застосована до реального життя, а саме «Весь світ театр». Процес комунікації можна пояснювати та описувати використовуючи категорії театру. К. Берком розробив драматургічний підхід до комунікації, який дозволяє розглядати політику як символічну взаємодію в соціальному контексті: воно відбувається на сцені(трибуні), виконується акторами (політиками), які переслідують певні цілі і включає виконання дій з використанням різних комунікативні засоби. Також він вважає, що вся людська комунікація може бути розгляdana через призму чотирьох базових мотивів: ієрархія, провина, принесення в жертву та порятунок. Зокрема, з їх допомогою можна описувати розвиток усіх політичних процесів: ієрархія, яка втілює соціальний порядок, а відхилення від існуючого порядку народжує відчуття «провини», від якого позбуваються, знаходячи крайнього(людину, яка втілює соціальне зло) і приносячи його жертву, а саме усунення «поганого» політика. В такому випадку, можна сказати, що гріхи є спокутаними, зло переможене і відбувається переоцінювання цінностей і установлюється новий порядок.

Ми також можемо знайти приклад драматургічного підходу до політичного дискурсу в роботі Дж. Комбса. Він розглядає політичну кампанію як ритуальну драму,

яка постановлена в суворій відповідності до чітких політичних правил і сценаріям. Можна сказати, що ритуальність надає їй певну передбачуваність і тримає в цивілізованих рамках. Кандидат і його команда обов'язково повинні розіграти деякі сцени і висловити конкретні ідеї, які чекає їх аудиторія. Дж. Комбс писав, що президентська передвиборча кампанія в США представляє собою довгий процес, який протікає по певному канону, який проходить певні фази, які можна прирівняти до епізодів в спектаклі.

Політика театру основана на образах політичних діячів. Один з помічників президента Р. Ніксона дещо говорив про діяльність спеціаліста по створенню іміджів «Ми повинні мати повну ясність в одному: виборець реагує на образ, а не на людину. Значення має не те, що є, а те, що проектується, і те, що виборець сприймає. Тому ми повинні міняти не людину, а вироблене враження». (Ніксон 2002, с. 86)

Створення іміджа включає в себе конструювання не тільки зовнішніх характеристик політиків, а й мовного портрета. Наприклад, при виступі по телебаченню, політичним діячам рекомендується говорити більш не офіційно, вимогливо та пишномовно, як на живому публічному мітингу, а саме навпаки. Задумованим, м'яким голосом, без категоричних тверджень, уникати урочистих фраз і дієслів в інфінітиві та імперативі, які є свідченням прагматизму та жорстокості.

Метафора театру – це одна з найбільш поширених картин інтерпретації політики. Ю. Караулов і А. Баранов створили словник політичних метафор в якому представлені наступні метафори: комедія – з'їзд, спектакль – вибори, атракціон – виступ в дискусії і так далі.

Аналіз контекстів вживання театральної метафори, показав, що зазвичай супроводжується принизливою конотацією іронії або сарказму і містить імплікацію «не справжності» того, що відбувається та відстороненості від нього говорючого.

Для громадянина, що не читав політичні документи, не ознайомлений з оригінальними текстами промов та який сприймає політику переважно в підготовленому виді через ЗМІ, політика представляється як набір сюжетів. А саме

сюжетами є вибори, візити послів, війна, скандали, переговори і так далі. Вони утворюють базу політичного норову, під яким розуміється сукупність дискурсивних утворень різних жанрів, які сконцентровані навколо певних політичних подій.

Окрім ритуальних подій, які відбуваються незалежно від ЗМІ та лише є висвітленими в ЗМІ, існують так звані псевдо-події. Цей термін запропонував Д. Бурстин та додає, що ці події є спеціально запланованими з ціллю термінового показу або передача інформації про них. До категорії псевдо-подій відносять пресконференції, телевізійні дискусії, інтерв'ю, теледебати та інше. Всі ці дискурсивні різновиди являються комунікативними подіями, драматургія яких повністю задається засобами масової інформації.

Також потрібно додати, що ще однією особливістю політичної мови є мінливість найбільш актуальної і вживаною частиною політичного словника. Це пов'язано з актуальністю і злободенністю референціальної області, що саме і є об'єктом відображення в політичному дискурсі. Як правило, життя в політиці є швидкоплинним, оскільки часові рамки дуже обмежені. Звідси й іде короткочасний і тимчасовий характер політичних цінностей та сконцентрованість політичної діяльності на даний момент, а не на вічні проблеми.

Можна виділити три шари лексики з точки зору діахронічної стійкості:

- 1) Політичні константи – це оціночно-нейтральна базова політична термінологія. Наприклад: влада, держава, вибори, комітет і так далі
- 2) Оціночно-марковані базові політичні терміни. Ці лексеми достатньо стійкі в політичній мові, однак їх конотативна зона схильна до частих змін, що відображає динамічність політичних цінностей. Наприклад: радикали, комуністи, консерватори, більшовики і так далі.
- 3) Злободенна лексика «сьогоднішнього дня». Це найбільш рухливий шар, та слова з цієї лексики пов'язані з політичними ініціативами і

кампаніямиодноденками, назви конкретних політичних подій, лозунги та імена діючих політиків. (Шейгал 2004, с. 90)

Щодо політичного дискурсу Республіки Кореї, то нагальною проблемою є нестача об'єктивності інформації і значний лаг в сприйнятті актуальних тенденцій політично-економічних процесів країн Кореїського півострову. Люди не встигають слідкувати за змінами в економіко-політичній ситуації Південної Кореї.

Конфлікт між великим бізнесом та урядом, в цілому бізнесом та найманими робітниками, протиріччя між малим та великим бізнесом, між прагненням триматися в рамках традиційної експортно-орієнтованої стратегії і наростаючими торговими конфліктами в світовій економіці – все це ставить керівництво Південної Кореї в доволі непросте положення. Для початку, уряду потрібно визначитись з траєкторією майбутнього розвитку, оскільки вона зарекомендована як успішна експортноорієнтована модель, але в умовах кризи, вільна торгівля перестала приносити очікуємий успіх. А також потрібно переконати населення в тому, що цю проблему можна вирішити та подолати цю економічну проблему, якщо зменшити кількість конфліктів в політичній та економічній сфері.

Автори багатьох робіт використовують термін «політичний дискурс» визначаючи його по-різному, та і в принципі існують «розбіги» в трактуванні самого поняття «дискурс», але саме дискурсивний підхід до сфери політичної комунікації є особливо результативним.

В дослідженні В. Вишнякової та А. Каплуненко аналізуються тексти бюджетних послань президентів Південної Кореї і виявляються особливості організації цих текстів та головною метою було взято вплив на аудиторію. Автори цього дослідження приходять до висновку, що зі зміною економічної ситуації в Південній Кореї змінюються також пріоритетний адресат в політичному дискурсі. Наприклад: Уряд/парламент – в стабільні періоди, а виборці – в періоди криз. На думку А. Каплуненко та В. Вишнякової, «в якості провідного чинника ілюквативної сили персуазивів переважають популістські апеляції до цінностей».

Е. Ли, в своїй праці, апелює про «стратегії самопрезентації у виборчому дискурсі Пак Кинхе» і намагається дати оцінку ефективності передвиборчої стратегії. А цій роботі формулюються тактики самопрезентації в передвиборчому дискурсі Пак Кинхе, а саме самореклама, залякування, лестощі та «апеляція про співчуття», дається оцінка методам самопрезентації Е. Ли приходять до висновку, що реалізована стратегія самопрезентації Пак Кинхе в передвиборчому дискурсі – є успішною.

Отже, можна сказати, що політична мова доволі контroversійна тема, оскільки має певні особливості: вона доступна для всіх, але зрозумілість лише для певної групи людей. Також можна зазначити, що політична мова доволі динамічна та гнучка, що дає змогу активно нею користуватися політикам та обирати для себе найкращий варіант.

1.2 Суспільно-політична лексика та її особливості

В рамках політичного дискурсу використовується специфічна лексика, а саме суспільно-політична лексика.

На сьогоднішній день, суспільно-політична лексика досить глибоко досліджена та визиває ще більший інтерес до її вивчення. Аналіз сучасної суспільно-політичної лексики став можливим завдяки розробці теорії лексичної семантики у вітчизняній лексикології. Основними проблемою вивчення суспільно-політичної лексики – питання лексичної семантики, синонімія та полісемія, лексична сполучуваність слів.

Частіше, увага лінгвістів, при вивченні суспільно-політичної лексики, концентрується на проблемах становлення і збагачення її в певний історичний період, а лінгвістична інтерпретація мовних зміє є недостатньою. Семантичні процеси, які виникають у цій лексичній групі є менш дослідженими, хоча вивчення закономірностей семантичних модифікацій лексичних одиниць у процесі їхнього функціонування є однією із актуальних проблем лінгвістики, оскільки дозволяє прослідити способи та тенденції розвитку семантики слова. Дослідження такої лексичної категорії допомагає розуміти мовні явища, які зумовлені еволюцією.

Семантики лексичних одиниць.

Існує багато визначень суспільно-політичної лексики в мовознавчій літературі. Лі Йонг Хі, у своєму дисертаційному дослідженні, відобразив суспільно-політичні зміни у лексиці російської та корейської мов, наголошує, що суспільно-політичну лексику як частину лексичної системи мови, в якій найбільше наочно виражені соціальна структура суспільства, способи організації суспільного життя країни, у якій функціонує мова та світоглядні погляди носіїв мови. Також він наголошує, що розвиток та функціонування цієї підсистеми іноді прямо, а частіше, все ж таки, непрямо виражають широкий спектр суспільних процесів. У деяких періодах життя суспільства в відносно короткі проміжки часу відбувались такі зміни, які в інших лексико-семантичних підсистемах формуються протягом століть. Проте у відносно стабільні періоди життя соціуму суспільно-політична лексика постійно розвивається та оновлюється (Лі Йонг Хі 2003, с. 4)

На думку В. Лейчика, щодо суспільно-політичної лексики, то до неї відносять терміни суспільних та політичних наук, загальнолітературні слова, вислови, професіоналізми, власні назви та номенклатурні одиниці. Якщо так розглядати, то межі суспільно-політичної лексики стають доволі розмитими, а склад неоднорідним, що не дає змоги виявити спільні ознаки, які характеризують всю цю групу.

Науковець виділяє такі ознаки, які притаманні суспільно-політичній лексиці:

- 1) особливості асоціативного мислення як чинник семантичного розвитку слів роблять суспільно-політичну лексику відкритою системою, яка постійно поповнюється одиницями інших лексичних розрядів
- 2) соціально-ідеологічна оціненість яка є інтегральною характеристикою досліджуваного шару лексики
- 3) поняттєво-сміслова співвіднесеність із суспільно-політичною сферою

У мовознавчій літературі переважають дві точки зору на визначення поняття “суспільно-політична лексика”. С. Хогарт, Х. Кларк, Ф. Фрохок розуміють під цим терміном “сукупність лексичних одиниць, які позначають економічні, соціальні та політичні відносини між суспільними класами”, а Д. Грін, М. Фауколт, С. Ромейн відносять до складу суспільно-політичної лексики всі найменування, що стосуються суспільства.

У нашому дослідженні услід за І. Холявко означаємо суспільно-політична лексика як неоднорідну за складом макроструктура одиниць різного походження, спеціалізованих лексично і спрямованих ідеологічно, фразеологічно та семантично для вираження понять із галузей соціального, морально-етичного, суспільного, економічного та політичного життя соціуму.

Отже підсумовуючі, можна сказати, що суспільно-політична лексика є доволі специфічною та не дивлячись на те, що вона достатньо глибоко досліджена, вона все одно викликає суперечки через її неконкретність. Семантичні процеси є малодослідженими та потребують точності.

Висновки до Розділу 1

Жоден політичний режим не може існувати без комунікації політиків з народом, тому соціально-політична лексика є актуальною та часто допомагає політикам в їх інтересах. Це потрібно для того, щоб інформувати, переконувати людей, проводити законодавчі акти, віддавати накази, і так далі.

Політична специфіка в тому, що на відмінну від ряду інших сфер людської діяльності, полягає в її переважно в дискурсивному характері - більшість політиків повинні мати ораторські навички, щоб люди хотіли їм довіряти та слухати. Науковці вважають, що політична діяльність зводиться до мовної діяльності, а в сучасній політології спостерігається тенденція до розгляду мови не лише як засіб віддзеркалення політичної реальності, а й як компонент політичної сфери.

Оскільки політична реальність створюється людськими діями, що формують політичні дискурси, необхідно зазначити, що кожне політичне поняття, яке використовується в тій чи іншій ситуації, має свій політичний сенс і прив'язане до конкретної ситуації.

Саме за допомогою специфічної лексики та термінів, які зазвичай зрозумілі лише тим людям, які знаходяться в цій сфері, людьми легко маніпулювати та втертись в довіру, тому зазвичай у політиків є навички ораторства та переконання.

Розглядаючи політичний дискурс, можна сказати, що в ньому використовується специфічна лексика, а саме суспільно-політична лексика.

На сьогоднішній день, суспільно-політична лексика досить глибоко досліджена та її вивчення викликає все більший інтерес у людей. Аналіз сучасної суспільнополітичної лексики став можливим завдяки розробці теорії лексичної семантики у вітчизняній лексикології. Основними проблемою вивчення суспільно-політичної лексики – питання лексичної семантики, синонімія та полісемія, лексична сполучуваність слів.

Ця тема стала актуальна через те, що люди хочуть розуміти те, про що їм обіцяють політики та розрізняти маніпуляції від щирих намірів.

РОЗДІЛ 2 СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА КОРЕЇ 2.1 Лексико-семантична та тематична групи в суспільно-політичній лексиці

У сучасному мовознавстві науковці приділяють велику увагу вивченню семантичних зв'язків лексичних одиниць, а також принципам їх тематичної систематизації. Через те, що лексичне значення слів дає можливість словам об'єднуватися в певні групи, думки дослідників розділились щодо відокремлення лексико-семантичних та тематичних груп.

В. Нейвот зазначав, що лексико-семантичні та тематичні групи не можна протиставляти як позамовні та мовні одиниці, та виділення тематичних розрядів є необхідним ступенем під вивчення внутрішніх зв'язків слів.

Ж. Соколовська писала, що тематичну групу потрібно кваліфікувати як об'єднання значень слів, в основі якого лежить подальше членування спільного поняття, яке входить до змісту категорії пізнання. Авторка зазначає, що особливість тематичної групи в тому, що вона виділяється на основі логічного членування широкого поняття, а з другого боку, на основі того, як це поняття членується, та логікою мови, а саме значенням слова.

О. Селіверстова (1980), аналізуючи лексико-семантичну групу дієслів, на основі спільного смислового компонента «вивчати світло» виявила системну організацію цих дієслів, подавши їх значення у вигляді комбінації чотирьох розрізнявальних ознак: «контрастна зміна освітлення сітчатки ока», «періодичність зміни інтенсивності випромінення (зменшення і збільшення)», «розсіювання світла» та «чіткість поділу на періоди» (с.19)

Тематичне угруповання лексики ґрунтується на внутрішніх зв'язках явищами дійсності і предметами, та зумовлене предметно-логічними ознаками. Тематичні об'єднання в галузевій терміносистемі можуть мати по кілька основних лексикосемантичних груп. А в їх складі виділяються логічного окреслені ширші або вужчі кола, які поєднані спільними ознаками. Кожна така група слів пов'язана спільними значеннєвими прикметами. Ці слова співвідносяться як складники тематичної цілісності.

Найглибше зміг дослідити теорію лексико-семантичної групи Л. Вайсгербер. Він взяв за основу поняття слів, яким відповідають ті чи інші поля. Вчений називав лексико-семантичну групу мовним полем, що співвідноситься із семантичною системою мови. Також тематичні групи узгоджуються з поняттям зовнішнього світу. Л. Вайсгербер стверджував, що з абстрактного членування мови на поняттєві сфери накладається вся лексика, а не з мовного матеріалу. Дослідник відмежовував лексикосемантичні групи від тематичних предметних груп. Перші, на його переконання, співвідносяться із семантичною системою мови, а другі – із зовнішнім світом. Порушення зазначених мовних явищ ґрунтовно аналізуються у багатьох

працях із мовознавства. (Кобець 2012, с.130) Зазвичай, лексико-семантичні групи кваліфікують як об'єднання кількох слів за лексичним значенням. Найуживанішими поняттями для визначення угруповань слів є лексико-семантична група (ЛСГ) та лексикосемантичне поле (ЛСП).

Дослідники приходять до висновку, що при визначенні їх відмінностей потрібно виходити з того, що «лексико-семантичні групи слів являють собою продукт законів і закономірностей розвитку лексичної семантики мови, а тематичні групи слів, їх склад залежить тільки від рівня знань того або іншого народу – творця та носія мови, від уміння класифікувати явища дійсності, які одержали свої словникові позначення» (Данилова 2012, с. 23).

Ф. Філін вказував на різний зміст таких понять, як лексико-семантична та тематична групи. Дослідник писав, що у рамках однієї тематичної групи є дрібніші, але тісно пов'язані лексико-семантичні групи слів. На думку автора, спільне між лексико-семантичними групами і тематичними групами слів в тому, що групи відображають пізнану об'єктивну реальність і в цьому плані будь-яка лексикосемантична група слів завжди має свою тему.

Отже, у сучасному мовознавстві поняття «тематична група» та «лексикосемантична група» ототожнюють. Відповідно за словником лінгвістичних термінів, лексико-семантична та тематична групи являють собою підгрупу слів, що об'єднанні спільністю значень.

2.2 Аналіз суспільно-політичної лексики в корейській мові за прикладом промов Мун Дже Іна з 2018 по 2022 роки

У контексті нашого дослідження було проаналізовано 5 промов президента Республіки Корея та ми будемо визначати саме політичні слова, які застосовуються в промовах Мун Дже Іна.

I. Холявко вважає, що при віднесенні слова до суспільно-політичної лексики враховувати такі критерії:

- 1) наявність спеціальних ремарок у тлумачних словниках
- 2) наявність дефініцій слів або пояснень у термінологічних словниках, галузевих енциклопедіях та загальнополітичних довідниках
- 3) частотність використання та функціональне навантаження лексеми (при відповідній поняттєвій співвіднесеності)
- 4) урахування контекстуальних значень мовних одиниць, які не входять до термінологічних словників і довідників, а також характеру їх суспільно-політичних ілюстрацій

Перша, взята за приклад, промова Мун Дже Іна за 25.08.2018 당원

동지 여러분!

저는 대한민국 대통령으로 선서를 한 그날부터 단 한순간도 광화문에 가득했던 국민의 명령을 잊은 적이 없습니다. 그 명령에 따라 우리는 불의의 시대를 밀어내고 공정하고 정의로운 나라를 만들고 있습니다. 무너진 민주주의와 인권을 복원하고 국민 개개인의 삶을 변화시키고자 노력하고 있습니다.

평화의 한반도, 사람이 먼저인 나라, 더불어 사는 경제를 만들어 가고 있습니다. 요즘 들어 우리 경제, 특히 고용에 대한 걱정의 소리가 많습니다. 그러나 취업자 수와 고용률, 상용근로자의 증가, 고용원 있는 자영업자의 증가 등 전체적으로 보면 고용의 양과 질이 개선됐습니다. 성장률도 지난 정부보다 나아졌고 전반적인 가계소득도 높아졌습니다. 올 상반기 수출도 사상 최고를 기록했습니다.

하지만 청년과 취약계층의 일자리, 소득의 양극화 심화, 고령화 시대 속 노후 빈곤 문제를 여전히 해결하지 못하고 있는 것이 사실입니다. 중·하층 소득자들의 소득을 높여 주어야 합니다. 이것이 혁신성장과 함께 소득주도성장과 공정경제가 더욱 다양한 정책수단으로 강화되어야 하는 이유입니다. 대한민국 **대통령**으로서 **당원** 동지 여러분께 자신 있게 말씀드립니다. 우리는 올바른 **경제정책** 기조로 가고 있습니다. **정부**는 고용 문제와 소득의 양극화 해소를 위해 전력을 기울일 것입니다. 한반도를 넘어 북방과 남방으로 우리 경제 영역을 확대할 것입니다. 함께 잘사는 나라를 만들 것입니다.

1. 당원 – член партії
2. 대통령 – президент
3. 선서 - присяга
4. 명령 - наказ
5. 민주주의 - демократія
6. 인권 – права людини
7. 정부 - уряд
8. 경제정책 - економічна політика

Ця промова Мун Дже Іна була про складену присягу та про свою відданість народу, а також про стрімкі наміри покращити становище Республіки Корея. Була піднята тема економіки та зайнятості молоді, що тоді було актуально та мало великий вплив. В цій промові були використані слова як «президент», «уряд», «народ» і т.д

Другий зразок промови Мун Дже Інa за 14.01.2019

새해 첫 **수보회의**이면서 이른바 2기 청와대 첫 **수보회의**입니다. 1기 청와대가 **혁신적**으로 전환의 기틀을 놓는 혁신기였다면 2기는 혁신 성과를 내고 **제도화**하는 도약기라고 할 수 있습니다. 1기의 **경험**을 되돌아보고 부족하거나 아쉬운 점이 있었다면 보완하면서 더 유능한 청와대가 되어 주기 바랍니다. 유능의 척도 속에는 소통 능력도 포함됩니다. **국민**과의 관계, 기업·노동·시민사회와의 관계, **정부 부처**와의 관계, **여당**과의 관계, 또 **야당**과의 관계 등 전방위적으로 소통을 강화해 주기 바랍니다. 우리 **정부**의 청와대에서 무엇보다 중요한 것은 출범 때 우리가 가졌던 초심, 촛불민심을 받들기 위해 청와대가 모범이 되어 한다는 엄중한 사명감과 책임감, 긴장감과 도덕성을 끝까지 지켜내는 것입니다. 2기 청와대에는 그 초심을 되새기고 다시 다짐하는 것으로부터 시작해 주기를 특별히 당부합니다.

1. 수보회의 - засідання
2. 혁신적 - реформаційний
3. 제도화 - систематизація
4. 경험 - досвід
5. 국민 - нація, народ
6. 부처 - урядова установа
7. 여당 – правляча партія

8. 야당 – оппозиция

Ця промова базувалась на розповіді про перше засідання уряду та про те, що цього разу уряд зрозуміє свої помилки в минулому та покращиться. Ця промова є мотивацією для народу повірити своїм політикам та надати їм їхню підтримку.

Використовуються слова як «уряд», «народ», «партія» і т.д

Третій зразок промови Мун Дже Іна за 14.04.2020

정부는 코로나 19 로 인한 어려움을 이겨 나가는 국민께 힘과 위로를 드리기 위해 헌정 사상 처음으로 긴급재난지원금 지급을 결정했습니다. 신속한 집행을 위해 오늘 예비타당성조사 면제를 의결하고, 총선이 끝나면 곧바로 추가경정예산안을 국회에 제출하겠습니다. 국회에서 신속하게 심의·처리하여 국민께 힘을 드리는 유종의 미를 거두어 주시길 당부드립니다.

아직은 위기의 끝을 알 수 없습니다. 그러나 보이지 않는 끝 너머를 내다보며 위기를 슬기롭게 극복하는 노력과 함께 위기 속에서 기회를 만들어내는 용기와 지혜가 필요합니다. 지금까지는 우리 국민의 저력이 유감없이 발휘되며 위기 극복의 자신감을 키워 왔습니다. 특히 방역에서 보여준 개방적이고 민주적이며 창의적인 대응과 국민의 위대한 시민의식으로 대한민국은 전 세계가 주목하는 나라가 되었습니다.

세계에서 확진자가 두 번째로 많았던 위기의 나라에서 한국형 방역모델이 세계적 표준이 되고, 한국산 방역물품이 전 세계로 수출되는 기회의 나라로

바뀌었습니다. 확산이 시작될 때만 해도 아무도 예상하지 못한 일이었습니다. 위기 속에서 빛을 발한 우리 **국민**의 역량이 만든 결과입니다.

경제적으로는 본격적인 위기가 시작되는 단계입니다. 세계경제와 함께 우리경제 역시 충격이 가시화되고 있습니다. **정부**는 특단의 비상경제 조치를 통해 **선제적**으로 대처하고 있지만 실물경제와 금융시장, 생산과 소비, 국내와 국외 전방위적으로 밀려오는 전대미문의 충격에 대응하기 위해서는 더한 각오와 **정책적** 결단이 필요합니다.

1. 정부 - уряд
2. 헌정 – конституційне правління
3. 국회 – парламент, засідання парламенту
4. 총선 – загальні вибори
5. 집행 – приведення в виконання
6. 처리하다 - керувати
7. 국민 – нація, народ
8. 민주적 - демократичний
9. 정책적 – політичний

Ця промова базувалась на рішенні уряду надати допомогу громадянам внаслідок стихійного лиха для подолання труднощів з Ковід-19. Також були використані стандартні слова політичні та акцент був повернутий до народу та бажання уряду допомогти в цьому важкому становищі.

Четвертый зразок промови Мун Дже Інa за 24.06.2021 존경하는
국가유공자와 보훈 가족 여러분!

귀한 걸음을 해 주셔서 감사드립니다. 코로나 19 이후 처음으로 다시 국가유공자와 보훈 가족들을 청와대에 모시고 건강한 모습을 뵙게 되어 매우 기쁩니다. 또한 국가보훈 국민훈장과 국민포장을 제가 직접 드리게 되어 더욱 뜻깊게 생각합니다. 젊은 시절 국가를 위해 헌신하고, 평생 나눔과 상생의 정신을 실천해 오신 네 분 유공자께 깊이 감사드립니다.

이 자리에는 2019 년과 2021 년 훈포장을 수상하신 유공자와 서해수호 용사 유가족들도 함께하고 계십니다. 자신을 바쳐 우리 영토와 영해를 지키는 영웅들이고 용사들입니다. 국민을 대표해 경의를 표하며 유족들께 깊은 위로의 말씀을 드립니다. 국민의 안전과 평화를 지키는 것만이 서해 영웅들의 희생에 보답하는 길이라는 것을 우리는 한순간도 잊어서는 안될 것입니다.

지난 5 월 21 일 미국 순방 때 워싱턴에서 한국전 전사자 추모의 벽 착공식이 있었습니다. 추모의 벽 건립에 큰 힘을 모아주신 대한민국 재향군인회 김진호 회장님과 김희중 육군 부회장님 그리고 미 동부지부 회원들께 진심으로 감사드립니다. 정부는 한국전쟁 참전용사들의 숭고한 뜻을 기리고, 후대에 그 정신을 전하며, 한미동맹을 더욱 굳건히 다져 나갈 것입니다.

1. 국가유공자 - особа національних заслуг
2. 국민훈장 - Национальная медаль «За заслуги»
3. 국민포장 - Национальная медаль пошани
4. 국가 - нация
5. 훈포장 – почесна медаль
6. 추모 – вшанування пам'яті загиблих
7. 재향군인회 - товариство ветеранів
8. 국민 - народ
9. 정부 – уряд

Ця промова Мун Дже Ина була для народу та подякою сім'ям загиблих героїв. В ній були також застосовані типічні терміни як «уряд», «народ/нація», «національний» і т.д

П'ятий зразок промови Мун Дже Ина за 22.03.2022

국정에는 작은 공백도 있을 수 없습니다. 특히 국가안보와 국민경제, 국민안전은 한순간도 빈틈이 없어야 합니다. 정부 교체기에 조금도 소홀함이 없도록 마지막까지 최선을 다해 주기 바랍니다.

안팎으로 우리는 엄중한 상황에 직면해 있습니다. 신냉전 구도가 새롭게 형성되고 있는 국제 안보환경 속에서 한반도 정세도 긴장이 고조되고 있습니다. 우리

군이 최고의 안보 대비태세를 유지해야 할 때입니다. 안보에 조그마한 불안요인도 있어서는 안됩니다. **정부** 교체기에 더욱 경계심을 갖고 한반도 상황을 안정적으로 관리할 수 있도록 매진해야 할 것입니다.

국제 경제 상황도 급변하고 있습니다. 공급망 문제와 에너지 수급, **국제 물가상승** 등의 불안요인에 **선제적**으로 대처하면서 기술패권 경쟁과 디지털 전환, 탄소중립이라는 거대한 도전을 성공적으로 수행해야 하는 상황입니다. **정부**는 대외 위협요인과 도전으로부터 **국민경제**를 보호하고 민생을 지키는 역할을 다하면서 다음 **정부**로 잘 이어지도록 노력해 주기 바랍니다.

한편으로 정점을 지나고 있는 오미크론(Omicron)을 잘 이겨내고 극복해야 하는 중대한 국면이기도 합니다. 정점을 지나더라도 위중증과 사망자는 상당 기간 증가할 것으로 예상되는 만큼 **정부**는 위중증과 사망자 관리에 집중한 의료 대응안정화에 총력을 기울여 **국민** 생명과 안전을 지키는 사명을 다해야 할 것입니다. 안보와 경제, 안전은 **정부** 교체기에 현 **정부**와 차기 정부가 협력하며 안정적으로 관리해야 할 과제이며 **정부** 이양의 핵심 의무입니다. 이 부분에 집중하면서 각급 단위에서 긴밀한 소통과 협의가 이뤄지길 기대합니다. 우리 **정부 임기**가 얼마 남지 않았지만 **헌법**이 **대통령**에게 부여한 **국가원수이자 행정수반, 군 통수권자**로서의 책무를 다하는 것을 마지막 사명으로 여기겠습니다. 각 **부처**도 **국정**에 흔들림 없이 매진하면서 업무 인수인계 지원에 충실히 임해 주길 당부합니다.

1. 국정 - державні справи
2. 국가안보 - національна безпека
3. 국민경제 – народна економіка
4. 정부 - уряд
5. 국제 안보환경 - середовище міжнародної безпеки
6. 국제 물가상승 - міжнародна інфляція
7. 선제적 - превентивний
8. 정부 임기 – урядовий термін
9. 헌법 - Конституція
10. 대통령 – президент
11. 국가원수이자 – голова держави
12. 통수권자 - головнокомандувач
13. 부처 – урядова установа
14. 국제 – міжнародний

Ця промова містила в собі різні теми щодо занепокоєння ситуацією в країні, тому в цій промові часто використовувались політичні терміни та лексика. Не тільки в цій промові, а також в інших, часто вживались слова «уряд» та «народ»)

Висновки до Розділу 2

У сучасному мовознавстві вчені приділяють велику увагу вивченню семантичних зв'язків лексичних одиниць, а також принципам їх тематичної систематизації. Думки дослідників розділились щодо відокремлення лексикосемантичних та тематичних груп, тому що лексичне значення слів дає можливість словам об'єднуватися в певні групи.

Було зазначено, що лексико-семантичні та тематичні групи не можна протиставляти як позамовні та мовні одиниці, та виділення тематичних розрядів є необхідним ступенем під вивчення внутрішніх зв'язків слів.

Також було зауважено, що тематичну групу потрібно кваліфікувати як об'єднання значень слів, в основі якого лежить подальше членування спільного поняття, яке входить до змісту категорії пізнання. Особливість тематичної групи в тому, що вона виділяється на основі логічного членування широкого поняття, а з другого боку, логікою мови, а саме - значенням слова.

За приклад було взято промов одно з президентів Республіки Корея Мун Дже Іна та було проаналізовано склад цих промов, а також специфічна лексика, яка притаманна соціально-політичній лексиці. В промовах Мун Дже Іна, часто було використано слова «уряд» та «народ», що надавало їм значення об'єднаності та в намірах об'єднати спільні зусилля для покращення стану країни. Як зазначалось в Розділі 1, зазвичай подібна лексика використовується на користь політиків, щоб показати свої наміри та стати ближче до свого народу.

ВИСНОВКИ

У ході нашого дослідження, ми дійшли таких висновків.

Політичний дискурс визначаємо за В. Епштейном як сукупність усіх мовних актів, які використовуються в політичних дискусіях, а також правил публічної поведінки, які оформилися згідно з існуючими традиціями та отримали перевірку досвідом. Політичний дискурс в Республіці Корея характеризується пріоритетним адресатом, а базується на актуальних економічно-політичних процесах країни.

В рамках політично дискурса використовується специфічна лексика, а саме суспільно-політична. Суспільно-політичну лексику визначаємо за І. Холявко як неоднорідну за складом макроструктура одиниць різного походження, спеціалізованих лексично і спрямованих ідеологічно, фразеологічно та семантично для вираження понять із галузей соціального, морально-етичного, суспільного, економічного та політичного життя соціуму. В практичній частині курсової роботи, було взято промови президента Республіки Корея Мун Дже Іна, щоб переглянути та показати приклади суспільно-політичної лексики, які використовувались в його промовах. Було показано, що навіть на теми, які були пов'язані з медициною або економікою, також було вживано слова, які відносяться до «професійної», а саме суспільно-політичної лексики. Також було показано, що президент використовував з цією лексикою офіційно-ввічливий стиль та підбирав доречні для цього слова. Тому суспільно-політична лексика є актуальною та часто використовується в промовах політиків та навіть серед просто населення.

초록

정치 커뮤니케이션 연구의 중요성이 커지면서 사회-정치 어휘 연구에 대한 관심도 높아지고 있다. 한국어 정치 담론의 틀 안에서 사회-정치 어휘에 대한 세부적인 연구가 필요하다는 점에서 연구 주제의 타당성을 찾을 수 있다. 이 연구의 주요 목적은 한국어 사회-정치 어휘의 어휘-의미 및 주제별 그룹을 식별하는 것이다. 연구 과정에서 우리는 다음과 같은 결론에 도달했다. 정치 담화에서 특정 어휘, 즉 사회 정치적 어휘가 사용된다는 것이다. 수업의 실제적인 부분에서는 대한민국 대통령인 문재인 대통령의 연설문을 가지고 그의 연설에 사용된 사회정치적 어휘의 예를 검토하고 보여주었다. 의학이나 경제와 관련된 주제에서도 전문 어휘에 속하는 단어, 즉 사회 정치적 어휘가 사용되었다는 것을 알 수 있었다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

- Баранов А.Г. (1993) *Функціонально-прагматическа концепции текста*. Ростов на Дону. Издательство в Ростове.
- Бурячок А.А. (1980) *Соціально-політична лексика і її відображення в тлумачних словниках сучасної української та російської мов, слово і фразеологізм у словнику* (с.249). Київ: Наукова думка
- Водак Р. Язьнс. (1997) *Дискурс. Політика. Пер. с англ. и нем.* Волгоград: Перемена
- Данилова З. В. (2012) *Поняття системності лексики, лексичних угруповань у мові та мовленні*. З. В. Данилова Мова і культура С.22-28.
- Кобець Л. К. (2012) *Лексико-семантична група як складник лексико-семантичної системи*. Л. К. Кобець Мова і культура С.129–135
- Крехно Т. І. (2005) *Історія ЛСГ «плати – податки – повинності» в українській мові XV–XVIII ст.* (на матеріалах українських пам'яток): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.02.01 «Українська мова» / Тетяна Іванівна Крехно. Харків
- Ли Йонг Хи (2003) *Отражение общественно-политических изменений в лексике русского и корейского языков* : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. філол. наук. : спец. 10.02.01 «Русский язык» Ли Йонг Хи. Москва
- Микульчик Р. (2016) *Тематична класифікація фізичних термінів-епонімів* . Р. Микульчик Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Проблеми української термінології С. 92–95
- Невойт В. И. (1986) *Названия пищи и продуктов питания в древнерусском языке*: дис. канд. філол. наук : 10.02.01 Валентина Ивановна Невойт
- Соколовская Ж. П. (1979) *Система в лексической семантике* (анализ семантической структуры слова) Жанна Павловна Соколовская. Київ: Вища школа
- Холявко І.В. (2004) *Суспільно-політична лексика у пресі 90-х років у ХХ ст.* (семантико-функціональний аналіз) : автореф. дис. На здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» І.В. Холявко. Кіровоград
- Шейгал Е.И. (2004) *Семиотика политического дискурса*. Волгоград
- Шмелев Д. Н. (1973) *Проблемы семантического анализа лексики* (на материале русского языка) Дмитрий Николаевич Шмелев
- Эпштейн О. В. (2008) *Семантико-прагматические и коммуникативно-функциональные категории политического дискурса* [Электронный ресурс] О. В. Эпштейн. Филологические науки. Вопросы теории и практики С.150-154.

Тамбов: Грамота, Режим доступа:
<http://www.gramota.net/materials/2/2008/2/55.html>.

대통령실 [Електронний ресурс] 더불어민주당 전당대회 축사 – 2018. – Режим
доступу до ресурсу: <https://pa.go.kr/research/contents/speech/index.jsp>

대통령실 [Електронний ресурс] 수석·보좌관회의 – 2019. – Режим доступу до
ресурсу: <https://pa.go.kr/research/contents/speech/index.jsp>

대통령실 [Електронний ресурс] 제 18 회 국무회의 – 2020. – Режим доступу до
ресурсу: <https://pa.go.kr/research/contents/speech/index.jsp>

대통령실 [Електронний ресурс] 국가유공자 및 보훈 가족 초청 오찬– 2021. –
Режим доступу до ресурсу: <https://pa.go.kr/research/contents/speech/index.jsp>

대통령실 [Електронний ресурс] //제 13 회 국무회의– 2022. – Режим доступу
до

ресурсу: <https://pa.go.kr/research/contents/speech/index.jsp>